

SPARROW

„Nemůžu ho najít! *Musím* ho najít!“ vykřikla Sparrow a zoufale se rozhlížela kolem.

Skrčila se, proklouzla panu Pynchovi pod nataženou rukou, kterou ji chtěl chytit, a prohnala se kolem něj ke kamennému schodišti.

„Vrať se!“ zařval pan Pynch.

„Kde je?“ vykřikla Sparrow a brala schody po dvou. „Nemůžu odejít bez rozloučení! Nemůžu!“

Ostatní dívky ze sirotčince shromážděné dole v hale ji úzkostlivě pozorovaly.

Na podestě stála slečna Knipová a zastoupila jí cestu. O dlaň si při tom poklepávala rákoskou. „Sparrow, máš minutu na to, abys opustila toto zařízení.“ Ukázala na hodiny visící vysoko na stěně. Bylo skoro šest. „Jednu minutu!“

„Radši bys měla jít.“ Jedna z dívek vzala Sparrow za ruku. „Bud' teď, anebo nikdy.“

Za druhou ruku ji chytila Malá Jean a společně ji vedly zpátky ze schodů.

„Nemáš na vybranou,“ špitla Mary.

„Ani trochu,“ dodala Malá Jean.

„Jenže Rošťák...“ hlesla Sparrow a snažila se jim vytrhnout.

Pan Pynch držel velké dveře dokořán. A než se vzpamatovala, byla Sparrow venku. Stála na schodech. Venku přede dveřmi.

„Sbohem, drahá Sparrow!“ zaslechla ještě Mary, než se za ní těžké dveře docela zavřely.

„No díkybohu!“ zaječela ještě zpoza dveří slečna Knipová. A zarazila dlouhé železné západky vztekle na místo.

„Jděte se vycpat!“ zamumlala Sparrow, a pak ještě jednou, nahlas: „Jděte se vycpat!“ Zvedla tašku a spěchala po pěšině pryč.

Vrátný se vyšoural ze svého útulného pokojíčku a zamířil k ní.

„Sparrow, tak ty doopravdy odcházíš?“ Zvedl hlavu a podíval se k nebi. „Za chvíli bude tma, holka,“ varoval ji. „Vážně chceš jít teď?“

Sparrow přikývla. „Nemám na vybranou, Bartone. Znáš přece pravidla. Jsem noční pták. Kdo v šest přijde, musí taky v šest odejít – a když ne, zůstane tu navždycky.“

Barton přikývl. „To bys asi nechtěla.“

Sparrow pohlédla na pochmurnou budovu s tmavými okny. Pokoj se studeným, zamřížovaným oknem bez záclon a hrubý nábytek, ze kterého měla věčně modřiny. „Ne, to bych nechtěla,“ zopakovala.

„Kam půjdeš, Sparrow?“ zeptal se Barton.

„Směřem k Dračí hoře, do Stollenbacku. Musím!“ dodala, když viděla, jak se Barton mračí. „A nedívej se na mě takhle. Víš, že je to nebezpečné, jenže co můžu dělat, Bartone?“

„No jo, tak nebo tak, vyjde to nastejno...“ odfrkl si Barton. Vytáhl ze svazku na opasku těžký klíč a vsunul ho do zámku

na velké kované bráně. Zlehka jí v naolejovaném zámku otočil. „Škoda, že už jdeš pryč,“ zamumlal a otevřel bránu.

„Slečna Knipová je určitě ráda, že se mě zbaví.“

„A ten černej kocour, Rošťák... Určitě si ho bereš s sebou, ne?“ dodal a rozhlížel se po kočce.

„Prosím tě, ani to neříkej!“ zlomil se jí hlas. „Ani jsem se s ním nerozloučila. Nemohla jsem ho najít. Bude mi hrozně chybět.“

Rošťák Sparrow všude doprovázel jako stín.

Byl to kocour; obrovský kocour. Sahal jí až po kolena. Měl krátkou srst zbarvenou do zlatohněda jako obilí nebo sláma. Na zádech a kolem nohou světle hnědé pruhy, ale ty byly vidět jen zblízka. Pokaždé, když se změnilo světlo, změnila se i jeho barva. Někdy měl srst jako norek, zlatavou, až skoro stříbrnou. Špičky uší a ocas měl zbarvené do čokoládova a krásné oči mu lemovala černá. Jeho tlapky připomínaly maličké vycpané polštářky.

Sparrow mu schovávala zbytky jídla, i když sama měla málo. Vyčesávala mu z chlupů bodláky a přesně věděla, jak ho hladit po nosíku, jak to má rád, až z toho usne. Slečna Knipová se ho sice snažila vystrnadit, ale on stejně každou noc spal u Sparrow na posteli.

Barton ještě o kousek pootevřel bránu a zadíval se přimhouřenýma očima na potmělé obrysy stromů kolem sirotčince. „Nerad tě do tohohle pouštím,“ zamračil se. „Sparrow, a co kdybys přespala tady? Já se klidně vyspím s Horácem ve stájích–“ najednou se odmlčel. „*Knipová!*“ ukázal na jedno z horní řady oken „Útulku pro opuštěné a odložené děti sl. Knipové a p. Pynche“.

Slečna Knipová je sledovala a tvářila se nenávistně. Mávla rukou, jako by namísto Sparrow chtěla odehnat zaběhnutého psa.

Najednou se vedle ní na parapetu objevila Rošťákova nezměnitelná silueta.

„Ach! Tamhle je!“ vykřikla Sparrow.

Rošťák upíral své veliké, žluté oči na Sparrow. Zlostně při tom mrskal ocasem.

„Má ho Knipová! Čarodějnice jedna!“ ulevila si Sparrow. „Nenávidím ji! Kocourku, miláčku, Rošťáčku můj... sbohem...“ zamávala mu.

„Baba jedna,“ zabručel Barton. „Na, holčičko,“ dodal ještě a vmáčkl jí do ruky lahvičku. „Vezmi si to. Není toho moc, ale...“ Sparrow zatřepala lahvičkou s jakousi růžovou tekutinou. „Šťáva z planých hrušek,“ vysvětloval Barton. „Dá ti sílu. A ve tmě budeš líp vidět.“

Usmála se a strčila si lahvičku do tašky k pláňatům a kouskům chleba se sýrem, které si zabalila do své jediné šály. „Díky, Bartone.“

„Jo, Sparrow, a jestli někdy narazíš na ten zázrak, ten jasotřpyt, tak mi ho trochu pošli, jo?“ Přejel si rukou po shrbených zádech. „Určitě by mi to spravilo ty moje záda.“

Sparrow přikývla. Netušila sice, co přesně jasotřpyt je, ale věděla, že prý vyléčí úplně každý neduh pod sluncem. „Pošlu.“

Prošla bránou a vydala se po pěšině dolů.

Rošťák, můj milý Rošťáček, vzpomínala. Slečna Knipová ho musela mít celou dobu zavřeného v pokoji. To je té babizně podobné! Nemohla si ho ani naposledy pohladit, ani si poslechnout, jak krásně, hluboce přede. Když si pomyslí, že už ho nikdy neuvidí... to je strašné!

Zhluboka se nadechla – tak je to tady, začíná jí nový život. Stollenback. Veliké město, daleko na úpatí Dračí hory.

Název *Dračí hora* sice zněl jako z pohádky opředené tajemstvím a nebezpečím, ale Sparrow slyšela, že teď už na hoře žádní draci nejsou, jen jakási škola či akademie.

Zamířila do Stollenbacku, protože na rozdíl od většiny holčiček, které do sirotčince přišly a neměly nic – ani jméno, ani oblečení – snad až na kus hadru, Sparrow našli zabalenou do pěkné, velké bílé šály. V jednom z rohů bylo vyšito jméno tkalcovství: *Sampson ze Stollenbacku*. Nečekala, že by tam našla rodiče – koneckonců, kdyby ji chtěli, neodložili by ji tehdy do sirotčince – ale třeba by se od někoho ve Stollenbacku mohla o svém původu něco dozvědět. Třeba tam narazí na někoho milého, kdo jí dá práci a střechu nad hlavou. Žádný jiný důvod vydat se do světa neměla.

Kdyby se vydala na opačnou stranu, na sever, prošla by kolem chlapeckého Útulku pro sirotky p. Bleeka a Barra a došla by až do Nollenbacku, kde žili trollové.

Sparrow si hodila tašku přes rameno a vrazila ruce do kaps kabátku, který jí v ramenou už nepříjemně stahoval. Sice si tenhle vlněný svršek spíchla teprve nedávno, ale už jí byl malý.

V místech, kde se cesta stáčela do zákruty, se zastavila, zda ještě nezahledne kousek z Útulku sl. Knipové a p. Pynche, ale už bylo pozdě. Dům zmizel za stromy.

Teď tedy byla opravdu sama; jako kůl v plotě. Vystrčila bojovně bradu a narovнала se. Začala si tiše pískat. Doufala, že když si pospíší, podaří se jí najít nějaké bezpečné místo, ještě než padne tma, protože s sebou neměla křesadlo ani žádné světlo.

Cesta ji brzy vyvedla z lesa ven na otevřené prostranství porostlé trnitými keři a vysokými kaktusy. Tady už se cítila lépe, měla větší rozhled a viděla do i dálky. Při chůzi mávala rukama a rozhlížela se na všechny strany. Žila tu divoká zvěř; v útulku slýchávaly, jak v noci vyje a skučí.

Šla už dlouho a začínaly ji bolet nohy. Byla sice zvyklá tvrdě pracovat, ale nebyla zvyklá chodit, a boty ji na patách tlačily. Na vršku dalšího kopce jí srdce poskočilo radostí. Najednou se cítila šťastnější a silnější. Byla volná, odešla ze sirotčince; teď už zbývalo jen dojít k té hoře... Kéž by s ní byl Rošťák. Jak bez něho dokáže vůbec žít?

Znovu přidala do kroku a vydala se strmou stezkou do údolí. Říkala si, že už jí je jedenáct a kočku nepotřebuje. Nikoho nepotřebuje.

A pak došla k bažině.

Mokřady plné trávy a bahna se táhly na míle daleko. Věděla, že se můžou stát dvě věci: buď někam zapadne, anebo na ni z močálu něco vyskočí.

Ušchlé stromy trčely z bažiny jako podivná papírová dekorace; skoro si nedokázala představit, že byly někdy zelené. Byly to habry, měly velmi tvrdé dřevo, takže i když uschly, ještě celé roky zůstávaly stát na místě. Pan Pynch jim jednou na hodině truhlářství rozdál habrové špalky. Celý týden se snažily udělat do nich byť jediný zářez. Baval se tím samozřejmě jen pan Pynch.

Sparrow se na chvíli zastavila, snědla jedno plané jablko z tašky a pak pokračovala opatrně dál po úzkých vyvýšených cestičkách klikaticích se mokřady.

Zšeřelá obloha byla zbarvená do fialova, šeda a růžova. Nad vzdálenými kopci ještě vykukovalo slunce, ale každou chvíli

hrozilo zapadnout za obzor. Sparrow přidala do kroku a říkala si, že všechno bude v pořádku. Nic na ni nevyskočí. A pak vedle sebe uslyšela ve vodě první šplouchnutí a pohyb. Rázem se zastavila a podívala se směrem, odkud zvuk přicházel. Così dlouhého, tmavého a rychlého klouzalo mezi rákosy. Všimla si řady zrohovatělých výstupků na zádech a dlouhého ocasu, který se mrskal ve vodě – a pak zmizel.

Krekodál.

Hodila tím směrem ohryzek jablka a dala se na útěk.

Krekodálové také dokáží utíkat, ale Sparrow byla odhodlaná být rychlejší a běžet třeba až na konec světa, když bude muset. „Jsem rychlejší než ty, ohyzdo strupatá!“ křikla.

Bažina se zdála nekonečná. Sparrow utíkala pořád dál, zastavovala se, jen když musela, aby nabrala dech a rozhlédla se. Teď se šustění a šplouchání ozývalo odevšad. Rozhlédla se kolem a spatřila vlnící se rákosy a zčeřenou kalnou vodu, kterou se krekodálové neomylně blížili k ní.

Polkla, zhluboka se nadechla a znovu se rozběhla. Stmívalo se, všechno už bylo hůř vidět. Tímhle tempem navíc rozhodně na konec světa doběhnout nemohla, bylo to marné.

Najednou zakopla.

Skutálela se po pěšině až k okraji bažiny – rukou skončila v té ohavné břěcce. Vykřikla a rychle ruku vytáhla, než po ní mohlo něco chňapnout, vyškrábala se do dřepu a chvíli tak zůstala. Ztěžka oddychovala.

Byli tam – krekodálové číhali úplně všude. Slyšela, jak se stahují blíž a blíž. Bylo jich tak pět nebo šest, kamkoli pohlédla, byla černá hladina zčeřená a vlnila se. Tu pleskl ocas, tu mrklo červené oko. Sledovali ji.

Sparrow pomalu vstala. Ještě má sílu naposledy se rozběhnout, pomyslela si, naposledy to zkusit. Chtěla radši umřít za běhu, než aby ji krekodálové dostali vsedě.

Chodidla v botách ji páčila a tepala bolestí. Srdce jí tlouklo jako splašené a stěží se udržela na nohou, natož aby běžela, ale nic jiného jí nezbyvalo.

Připravila se, nakročila... a v tom okamžiku se před ní jako páchnoucí gejzír vynořilo cosi z vody. Spatřila klapající čelisti a obrovskou růžovou tlamu s nespočtem zubů. Když už si myslela, že je konec, že umře, ozval se strašlivý, srdceryvný řev, jaký v životě neslyšela. Kolem ní prolétla jako raketa zlatavá koule a přistála krekodálovi na hlavě. Koule znovu zaječela. Měla ocas a drápy a těmi drápy se zasekla krekodálovi do očí a trhala.

Krekodál řval bolestí. Jedno oko bylo pryč; kůži měl potrhanou a sedranou. Skučel, řval a mlátil sebou ze strany na stranu. Nakonec se mu podařilo té věci zbavit a s hlasitým plesknutím zmizel v močálu.

Sparrow byla v bezpečí.